

Sfântul Ierarh Spiridon,
Episcopul Trimitundeii, Făcătorul de minuni

Viata * Minunile
Canon de rugăciune

Traducere din limba greacă
de Laura Enache

Carte tipărită cu binecuvântarea
Înaltpreasfințitului
TEOFAN
Mitropolitul Moldovei și Bucovinei

Doxologia
Iași, 2019

Cuprins

Viața Sfântului Ierarh Spiridon, Episcopul Trimitundeii, Făcătorul de minuni	7
Minunea Sfântului Spiridon de la Sinodul I Ecumenic	99
Minuni de după moartea Sfântului Spiridon	106
După trei zile, a plecat din spital pe picioarele ei	106
Sfântul Spiridon m-a salvat de la sinucidere	111
Sfântul Spiridon, însoțitor la examene	113
Papucii Sfântului Spiridon se tocesc constant	117
Sfântul Spiridon săvârșește îmbisericirea unui copil (1994)	119
Te ajut acum, dar altădată să nu mai faci! (1989)	124
Sfântul Spiridon are grijă de mâncarea pentru hramul său (1950)	128
Naufragiații salvați de la moarte de Sfântul Spiridon (1939)	130
Sfântul Spiridon salvează un copil aflat în pragul morții (1937)	131

Copilul vindecat de tifos prin rugăciunile către Sfântul Spiridon (1861)	133
Epidemia de holeră alungată de Sfântul Spiridon (1855)	134
Vindecarea de paralizie a femeii care s-a rugat Sfântului Spiridon (1853)	136
Vindecarea unui neamț paralizat (1769)	137
Vindecarea femeii demonizate (cca 1760)	138
Mustrarea catolicilor (1718)	139
Izbăvirea de năvălirea păgânilor (1716)	141
Canon de rugăciune către Sfântul Ierarh Spiridon al Trimitundeii	145

Viața Sfântului Ierarh Spiridon, Episcopul Trimitundeii, Făcătorul de minuni¹

La început era Cuvântul, zice Ioan Evanghelistul, și Cuvântul era la Dumnezeu și Dumnezeu era Cuvântul. Acesta era întru început la Dumnezeu. Toate prin El s-au făcut; și fără El nimic nu s-a făcut din ce s-a făcut. Întru El era viață și viața era lumina oamenilor. Și lumina luminează în întuneric și întunericul nu a cuprins-o. Fost-a om trimis de la Dumnezeu, numele lui era Ioan. Acesta a venit spre mărturie, ca să mărturisească despre Lumină, ca toți să creadă prin el. Nu era el Lumina, ci ca să mărturisească despre Lumină. Cuvântul era Lumina cea adevărată care luminează pe tot omul, care vine în lume. În lume era și

---

¹ Paul van den Ven, *La légende de S. Spyridon évêque de Trimitonte (Bibliothèque du Muséon 33)*, Leuven, 1953, pp. 1-103, ediție revizuită de Andrei Vinogradov, *Свт. Спиридон Тримифунтский, Кипрский Чудотворец. Агиографические источники IV-X столетий (Smaragdus Philocalias)*, Святая гора Афон, Москва, 2008, pp. 80-214.

lumea prin El s-a făcut, dar lumea nu L-a cunoscut. Întru ale Sale a venit, dar ai Săi nu L-au primit. Și celor câți L-au primit, care cred în numele Lui, le-a dat putere ca să se facă fii ai lui Dumnezeu, care nu din sânge, nici din pofta trupului, nici din poftă bărbătească, ci de la Dumnezeu s-au născut. Și Cuvântul S-a făcut trup și S-a sălășluit între noi și noi am văzut slava Lui, slavă ca a Unuia Născut din Tatăl, plin de har și de adevăr². Așadar, pe Acesta care la început era la Dumnezeu, Dumnezeu Cuvântul Care S-a făcut trup din Fecioara și Născătoarea de Dumnezeu Maria, Dumnezeu desăvârșit și om desăvârșit, Care luminează pe tot omul ce vine în lume, Cel plin de har și adevăr, lumina și călăuză, și Mântuitor, și păzitor – pe Acesta eu, săracul, chemându-L în ajutor, voi începe acum cuvântul despre cuviosul Spiridon, purtătorul de Dumnezeu. Acesta, așadar, care este din cetatea Ierusalimului ceresc, a fost fiu cipriot cu neamul, imitând petrecerea Fericitului Patriarh Iacob, a devenit păstor de oi și, despărțindu-se de amestecul cu mulți oameni și de întâlnirea cu ei, a îmbrățișat viața liniștită și fără tulburare. Unit fiind cu soție în chip legiuit și înfrânat și având copii de la ea, și locuind împreună cu ea

---

² In 1, 1-14.

pentru oarecare vreme, se îngrijea de petrecerea păstorească de care am vorbit, petrecând în locuri mai pustii și mai liniștite și, în vreme ce păstorea oile, cugeta la legea Domnului pururea, ziua și noaptea. Așa trudă și așa dor avea fericitul acesta și cu adevărat bărbat filosof. Dar dorind să-și agonisească dragostea cea către Dumnezeu și către oameni, se nevoia întru aceasta pururea și s-a făcut ca un pom răsădit lângă izvoarele apelor și deprinzându-se să se îngrijească de toată virtutea, a rodit lui Dumnezeu rod a toată virtutea la vreme. Dar era iubitor de frați și iubitor de oameni și de străini și împlinea spusă: „Casa mea este deschisă oricărui om”. Astfel, condus de Dumnezeu, după minte, la iubirea față de toți oamenii, buni și răi, le dădea acoperiș și îi ospăta din propriile osteneli, imitând iubirea de străini a fericitului părintelui nostru patriarhul Avraam și având pururea în minte învățătura Sfântului Apostol Pavel și instruindu-se în ea, care zice: „De iubirea de oaspeți să nu uitați, căci prin aceasta unii, fără să știe, au primit în gazdă îngeri”³. De aceea se și sârguia din toată puterea ca pe nici unul dintre străinii care treceau pe acolo să-i lipsească de o asemenea primire de străini, ci

---

³ Evr. 13, 2.

pe toți primindu-i fără cârtire și cu bucurie săvârșind cu ei toată lucrarea slujitoare, străduindu-se, după puterea lui, să-i odihnească pe toți, spălând cu apă și răcorind picioarele celor trudiți de călătorie. Tuturor le era dorit, tuturor le era iubit, tuturor cinstit, prin strădania pe care o avea de a se arăta mai presus de toate patimile pierzătoare, prin puterea lui Dumnezeu. Căci a biruit lăcomia pântecelui printr-o aspră înfrânare, s-a făcut mai presus de curvie prin rugăciune neîncetată către Dumnezeu și psalmodieri de toată ziua și toată noaptea, în liniștea din pustie a lui Dumnezeu, îndreptându-se în cea mai înaltă înfrânare și curăție a inimii. De boldurile mâniei nu era stăpânit prin multa liniște, nici de dorința de a se mânia. Dorinței de câștiguri străine nu s-a supus, ci s-a făcut mai presus și de această patimă cu puterea lui Hristos. Nu a căzut în deznădejdea întristării, în scufundări și deznădăjduiri, bucurându-se pururea de nădejdea mântuirii și a vieții veșnice. Acedia nu a găsit loc în el niciodată. Căci neîncetat rugându-se ziua și noaptea lui Dumnezeu, precum s-a spus, și niciodată dându-și răgaz de la această lucrare, ci lucrând ziua și noaptea și din propria lui trudă dând săracilor și primind pe străini, nu avea timp de acedii, ci totdeauna

era gata în toate faptele dumnezeiești. Dar orice slavă deșartă a călcat-o în picioare printr-o adevărată și neprefăcută blândețe și smerenie, și a nimicit-o cu totul. Pentru aceea nici patima mândriei nu a aflat niciodată loc în el. Căci toate patimile, prin puterea Duhului Sfânt Care îl călăuzea pe el, au fost smulse din trupul și din sufletul lui, încât de aici să-l arate templu și sălaș al Sfintei și deoființă Treimi pe un asemenea luptător și biruitor al patimilor. Așadar, petrecând o vreme în toate aceste isprăvi mai sus pomenite și având sufletul luminat de Duhul Sfânt, s-a făcut doctor al sufletelor și izgonitor al duhurilor necurate. Căci toată boala și neputința din suflete și din trupuri acest Spiridon, cu sufletul luminat, izgonindu-le prin puterea Duhului Sfânt, a fost arătat de Dumnezeu tuturor pururea cel mai bun doctor duhovnicesc, încât să se împlinească și cu el cuvântul Evangheliei care zice: „Nu poate o cetate aflată pe vârful de munte să se ascundă, nici nu aprind făclie și o pun sub obroc, ci în sfeșnic, și luminează tuturor celor din casă”⁴. Căci a strălucit, a strălucit cu adevărat petrecerea lui prin harul Duhului Sfânt sălășluit în el și Care umbla prin

---

⁴Mt. 5, 14-15.

el și s-a făcut cunoscut tuturor celor ce locuiesc în țara ciprioților, dar și în toată lumea, cum se va arăta puțin mai încolo. „Căci roada bunelor osteneli este vestită, zice Sfânta Scriptură, și rădăcina înțelepciunii n-are pieire”. În aceste isprăvi, așadar, pomenite mai înainte, petrecând pururea, ziua și noaptea, a primit de la Dumnezeu putere să calce peste aspidă și vasilisc și peste toată puterea vrăjmașului, căci nimicind toată tabăra demonilor lui a pierit cu sunet pomenirea lui, încât, din pricina înălțimii sfințeniei lui, să nu poată satan sau demonii lui să stea înaintea sfântului sau să se arate deloc.

Dobândind, așadar, o asemenea petrecere virtuoasă și urcând la o asemenea înălțime a desăvârșitei nepățimiri cu harul și cu împreună-lucrarea Duhului Sfânt, pe drept a fost învrednicit a fi întâistătător al Bisericii cetății Trimitunde, și, prin dreapta judecată a lui Dumnezeu, a-i fi încredințată de către El cârma, și a fost arătat încercat păstor al turmei celei cuvântătoare a lui Hristos și arhieru, în vremea lui Constantin cel Mare și credincios și cel dintâi împărat drept-credincios și iubitor de Hristos, aducând înaintea lui Dumnezeu jertfa cea fără de sânge pentru păcatele din neștiință

ale poporului. Căci pe unii ca aceștia îi caută Dumnezeu și Tatăl adevărați închinători ai Lui. Căci zice Domnul în Sfintele Lui Evanghelii către femeia samarineancă: „Duh este Dumnezeu și cei ce I se închină trebuie să se închine în Duh și adevăr”⁵. Căci devenit deja duhovnicesc prin nepătimirea pe care a dobândit-o prin sfânta rugăciune, i s-au încredințat suflete cuvântătoare și duhovnicești, aducând jertfă lui Dumnezeu pe pământ, stând în fața jertfelnicului Sfintei Biserici a lui Dumnezeu, răpit neîncetat lângă tronul lui Dumnezeu, Îi oferea Lui fără de prihană Jertfa cea fără de sânge a Sfântului Trup și Sânge al Celui Unul-Născut al Lui, luând încredințare de la Dumnezeu pentru această Sfântă și înfricoșătoare Liturghie și cunoscând că într-adevăr a fost primită de Dumnezeu și Tatăl jertfa lui duhovnicească și că ceea ce ceruse de la Dumnezeu pentru popor a primit, se pogora apoi de la tronul acela ducând cu el bunătățile date de El omenității și ca un bun și credincios iconom al darurilor lui Dumnezeu, împărțea tuturor celor care aveau nevoie darurile dăruite lui de El. O, iubire a lui Dumnezeu! O, iubire de oameni a lui

---

⁵ In 4, 23.

Dumnezeu! O, fără de asemănare și neînțeleasă și nemăsurată dragoste care îmbogățește pururea neamul omenesc, câte dăruiește prin har oamenilor Iubitorul de oameni și Milostivul nostru Domn! Pentru aceea, vă rog și eu pe toți cei care citiți cu credință și fără de îndoială să lucrați faptele credinței și nimeni să nu fie necredincios acestei scrieri. Căci cruțat fiind de boala multor oameni, m-am ținut să povestesc pentru cei mai bolnavi, cum se spune, o asemenea slavă, cinste și înaintare a Duhului Sfânt lucrată în părintele nostru făcător de minuni, Spiridon. Iar dacă cineva vrea să afle dacă acestea toate sunt adevărate, va primi încredințarea cu fapta. Căci Dumnezeu nu caută la fața omului. Pentru aceea, tuturor celor care vin la El într-un adevăr, pe măsura lucrării poruncilor Lui dăruiește arătarea darurilor Duhului Sfânt, după cum și acest Sfânt Părinte al nostru Spiridon a fost arătat, prin propriile osteneli, lucrător adevărat și nesătul de poruncile lui Dumnezeu. Pentru aceea a și fost învrednicit de îmbelșugatele daruri ale Duhului Sfânt, pentru multa lui smerenie în nerăutatea inimii și purtarea lui adevărată și neprefăcută față de El, ascultând de glasul cel stăpânesc care se află în Sfintele Evanghelii și care zice: „Fiți înțelepți

ca șerpilor și curați ca porumbeii”⁶. Pentru aceea, dobândind dumnezeiasca înțelepciune în multă nerăutate, a fost învrednicit de Dumnezeu să fie în părtășia unor asemenea daruri.

O minune pentru ploaie

1. După hirotonia Sfântului și cuviosului nostru părinte Spiridon în Sfânta Biserică a lui Dumnezeu a episcopiei cetății Trimitunde, a fost secetă mare și, prin urmare, din această pricină, se aștepta foamete în țara ciprioților. Văzând, așadar, mult compătimitorul arhieru al lui Dumnezeu pământul atât de uscat din pricina secetei, îndrăznind cu îndrăznirea lui la Dumnezeu, a cerut fără de îndoire de la Făcătorul a toate și de la Stăpânul tuturor să nu treacă cu vederea omenirea, ci să miluiască și să cerceteze pământul întru mulțimea îndurărilor Sale și să trimită binecuvântarea Lui prin ploi pentru rodirea odrăslirilor pământului. Iar Dumnezeu face voia tuturor celor ce se tem de El⁷ și care fac în adevăr voia Lui, potrivit cu cuvântul profetic care zice: „Când L-am chemat, m-a auzit Dumnezeul

---

⁶ Mt. 10, 16.

⁷ Cf. Ps. 144, 19.

dreptății mele”⁸. Dar pe când dreptul încă era cu cuvintele rugăciunii pe buze, fiindcă se ruga din smerenia inimii, l-a auzit Dumnezeu și îndată cerul s-a umplut de nori la semnul și la porunca lui Hristos și ploaie pe pământ s-a vărsat multă, încât pentru multe zile a căzut ploaie năprasnică pe pământ, fiindcă așa a iconomisit Dumnezeu pentru cinstea robului Său adevărat și sincer, Spiridon. Apoi iarăși sfântul a cerut de la Stăpânul său să oprească ploaia, iar Dumnezeu l-a slăvit pe slujitorul Lui din nou, odată cu plinirea rugăciunii, oprindu-se și curgerea apelor, încredințându-i pe toți prin toate acestea cu privire la harul care se afla în robul Lui.

2. Odată, pe când era foamete în insulă și negustorii de grâne neguțătoreau nenorocirile oamenilor, a venit la unul dintre aceștia un țăran din eparhia cetății Trimitundeii, fiind în multă strâmtorare a trebuințelor trupești și stăpânit de foame el însuși împreună cu toată casa lui. Iar cel care avea grâul era un proprietar autohton din cetatea Trimitundeii. Îl roagă săracul pe bogatul și neguțătorul să-l slobozească pe el din foame. Dar acela, stăpânit de nemilostivire din dorul patimii iubirii de argint, nu s-a învoit să miluiască pe săracul care

---

⁸ Ps. 4, 1.

cerea, ci a zis către el: „Mergi și adu prețul, și eu îți voi da fie grâu, fie orz, fie legume de vrei, cât ai nevoie”. Iar săracul, pierzând orice nădejde, a venit suspinând și plângând la Sfânt Părintele nostru Spiridon, vestindu-i lui sărăcia lui și strâmtora-rea și nenorocirea și nemilostivirea bogatului, cum că nu l-a miluit pe el care cerea și flămânzea cu soția și copiii. Iar Sfântul, deodată înfierbântându-se la asemenea veste și fiind plin de harisma profetică, a zis către sărac: „Nu plânge, nici nu suspina, că așa spune Duhul Sfânt: mâine se va umple casa ta de mâncăruri și pe cel care nu a voit să pătimească împreună cu tine la nevoie și să dea, îl vei vedea rugându-te să primești cele de care ai nevoie, fără împrumut”. Dar auzind săracul cuvintele cuviosului părinte spuse din întristarea inimii și cu lacrimi, socotea că sfântul îi spunea acestea toate pentru mângâiere. Dar după ce sfântul a zis acestea și după ce săracul amărât a plecat acasă, când a venit noaptea, cu voia lui Dumnezeu, o ploaie puternică s-a vărsat pe pământ, încât din pricina inundației apelor s-a surpat hambarul, numit de unii fort, în care erau grâul și orzul și celelalte legume (căci era plină o casă ca aceea cu astfel de produse) ale nesătulului aceluia și nemilostivului, și iubitorului de argint, și a venit asupra

lui blestemul dat de Solomon, care zice: „Blestemat de popor este cel ce ține grâul”⁹. Dar când a venit ziua, a avut sfârșit foamea săracilor, iar nemilos-tivul bogat și iubitor de argint se tânguia și alerga cu ai lui prin toată cetatea, îndemnând și rugându-i pe toți pe care-i întâlnea să-l ajute, ca nu cumva dintr-odată din bogat să devină sărac. Iar săracii toți, fiecare își aduna roadele grâului și ale celorlalte care zăceau pe drum, nu numai cât îi era destul, ci și mai presus de nevoie. Iar săracul acela care de cu seară îl rugase pe bogatul acela nemilostiv să-l miluiască și care nu a fost miluit de el, auzind, a venit și el și, văzând, s-a minunat de profeția din preștiință a sfântului părinte, iar el și-a luat cât a avut nevoie împreună cu toți ceilalți săraci și și-a umplut casa cu bunătățile lui Dumnezeu, potrivit cu cele spuse mai dinainte de cuviosul părinte. Iar acel iubitor de argint și nemilostiv negustor de grâne, văzându-l pe cel care îl rugase pe el de cu seara, fiind și el acolo, și din pricina căruia i s-a surpat lui casa din dreapta judecată a lui Dumnezeu și din sentința profetică, îl îndemna fără de rușine pe sărac, zicând: „Ia cât ai nevoie și [voi cere înapoi] numai pentru ceea ce iei și mărturisești,

---

⁹ Pilde 11, 26.

camătă de la tine nu iau”. Iar săracul, batjocorindu-l pe el pentru atâta nesimțire, și-a umplut cămara cu bunătățile lui Dumnezeu, după dreapta Lui judecată, dincolo de orice nădejde, gătite săracilor prin cuvântul profetic al dreptului, spre învățătura acelui lacom, ca, prin această neașteptată pedeapsă, pocăindu-se, să devină de acum încolo mai bun, dar cu nimic nu s-a folosit lacomul acela, ci a rămas el însuși nebun, mai mult și mai mult arzând din pricina iubirii de arginți.

Despre șarpele prefăcut în podoabă de aur

3. Un alt sărac cunoscut și prieten al sfântului părintelui nostru a venit la proprietarul acela nemilostiv, căruia i se surpase mai înainte hambarul, rugându-l la nevoie să-i dea de la el grâu pentru hrana casei lui și sămânță de pus în pământ și făgăduindu-i că la seceriș îi va da înapoi totul cu recunoștință și cu camătă și cu multe mulțumiri. Dar acesta, stăpânit de patima nesățioasă a iubirii de bani, nu a voit să dea și să miluiască pe sărac, zicându-i că nu îi va da lui din cele necesare, dacă mai înainte nu îi va oferi prețul sau vreun zălog, ceea ce unii numesc izbăvire de ceartă, fără luptă.

Dar săracul, auzind acestea de la lacomul nemilostiv, vine la robul lui Dumnezeu și i le vestește cu suspine și cu vărsare de lacrimi multe. Iar arhiereul, plin fiind de toată compătimirea și milostivirea, zice către sărac: „Nu plânge, creștin fiind, fiule, ci mai degrabă nădăjduiește în Dumnezeu și El va face cu tine mila Lui. Căci eu așa nădăjduiesc: chiar dacă sunt sărac, Îl am pe Dumnezeu Stăpân bogat și bun, de mai înainte plinind prin daruri cererile celor ce Îl iubesc pe El într-o adevăr”. Iar săracul, auzind acestea de la sfântul și cuprins fiind de credință neîndoită, scuturând de la el orice întristare și grijă, a plecat la casa lui bucurându-se de nădejde, ducând acasă cu el cuvântul sfântului în loc de orice alte bunătăți. Iar în ziua următoare se duce acest cu adevărat smerit înțelept și milostiv om al lui Dumnezeu la casa săracului și prietenului lui, având în mâini o podoabă de aur foarte frumoasă la vedere și de mult preț, ca având-o, chipurile, de la un prieten al lui adevărat și bogat, și îi zice lui: „Ia-o și dă-o zălog acelui iubitor de argint și împrumută de la el cât grâu va vrea el să-ți dea”. Luând săracul podoaba de la dreptul părinte se duce iute, bucurându-se, la vânzătorul de grâu, având podoaba cu el, pe care podoabă văzând-o în mâinile

săracului și îmbunându-se la vederea ei și împlinindu-și pofta iubirii de arginți, zice săracului: „Ia cât ai nevoie să nu-ți lipsească cele de care ai trebuință pentru casa ta, nici a prietenilor tăi. Căci tu de-acum ești prieten al meu adevărat și frate și stăpân pe toate cele din casa mea”. Iar săracul, mulțumind lui Dumnezeu și sfântului, luând cele necesare casei sale și însămânțării, s-a dus la casa lui. Și a semănat brazdele sale, chemând ajutorul lui Dumnezeu și rugăciunile sfântului. Iar prin cercetarea iubitoare de oameni a lui Dumnezeu, prin rugăciunile sfântului, a odrăslit din belșug țarina săracului și a dat rod înmulțit. Căci binecuvântarea lui Dumnezeu a fost în roadele lui și acestea s-au înmulțit foarte. Din aceste roade a vândut, iar prețul dobândit dându-l înapoi cu tot cu camete aceluși vânzător, a luat de la el podoaba dată lui de sfântul drept zălog, pe care luând-o a adus-o înapoi la sfântul, fiindcă, chipurile, îi era de trebuință celui care i-a dat-o. Pe aceasta primind-o părintele nostru Spiridon, făcătorul de minuni, a zis către sărac: „Vino, urmează-mi mie puțin ca să dăm înapoi Stăpânului podoaba pe care am folosit-o de la El, pentru ca și tu împreună cu mine să-I mulțumești lui pentru binefacerea făcută de El”. Iar omul, ascultând

de porunca sfântului, l-a urmat pe el cu râvnă, socotind că se cuvine să mulțumească stăpânului căruia îi aparținea podoaba. Dar era acolo o mică grădină de legume pentru mângâierea sfântului. Intrând până aproape de gardul grădinii și apropiindu-se de el și privind către cer, cel la care ne-am referit mai înainte, Spiridon, l-a chemat pe Dumnezeu în auzul țaranului, adică al celui odinioară sărac, zicând cu glas mare: „Doamne Iisuse Hristoase, Cel ce pe toate le faci și le prefaci, Cel ce ai prefăcut oarecând toiagul lui Moise în șarpe înaintea lui faraon, regele Egiptului, și a slujitorilor lui, schimbă și prefă iarăși această podoabă în ce chip era după fire la început și fă-o ca atunci șarpe adevărat, ca să vadă acest om și să cunoască iubirea Ta de oameni și puterea Ta lucrătoare și, aflând-o, să vestească și altora puterea cea atotputernică și că Tu ești Creatorul a toate și Stăpân și Domn, ca să învețe cu adevărat ceea ce a fost spus în Duhul Sfânt de către David despre Tine: «Toate câte a voit a făcut»”. Iar Domnul îndată l-a auzit pe robul Său și iarăși a prefăcut podoaba aceea de aur în șarpe târâtor viu. Căci sfântul, cu voia lui Dumnezeu, ținând acest șarpe în mână, prin rugăciune, l-a prefăcut în podoabă de aur. Iar țaranul acela câmpean,

văzând o asemenea minune și făcându-se un asemenea semn dincolo de orice așteptări omenești, cutremurându-se și în același timp izbucnind în lacrimi, privind către cer și mulțumind lui Dumnezeu cu multă frică și cutremur pentru această străină priveliște a prefacerii podoabei de aur în fiară târâtoare și căzând cu fața la pământ, s-a închinat lui Hristos, amuțit de spaimă și uimire, zăcând la pământ pentru mult timp, presărându-și țărână pe cap și cunoscându-se pe sine nevrednic de o asemenea binefacere și vedere. Apoi, ridicându-se după închinăciunea către Dumnezeu, a căzut la picioarele sfântului și făcătorului de minuni, părintele nostru, și pe acestea le ținea strâns și, mulțumind, proslăvea isprăvile sfântului, strigând cu glas mare și zicând: „Mari sunt minunile lui Dumnezeu săvârșite prin tine, părinte! Mare este dragostea lui Dumnezeu cea iubitoare de oameni, pe care ai dobândit-o prin petrecerea și viețuirea ta! Știu faptele tale bune. Știu pâinile. Știu felurile mâncăruri pe care le dădeai spre hrană celor străini și călători, adunându-i în casa ta. Eu însumi cunosc, prin cercare, vasul plin cu apă caldă pe care, purtându-l, îl ofereai picioarelor tuturor călătorilor și te plecai, vrând să-i răcorești din osteneala călătoriei. Acestea sunt cele care L-au rugat astăzi pe